

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρακλὴν εἰς τὴν χάραν ὑπαρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγώνημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνια 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνια 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἑξάμηνια 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδησπετος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρωπαϊκοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 16 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 7

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

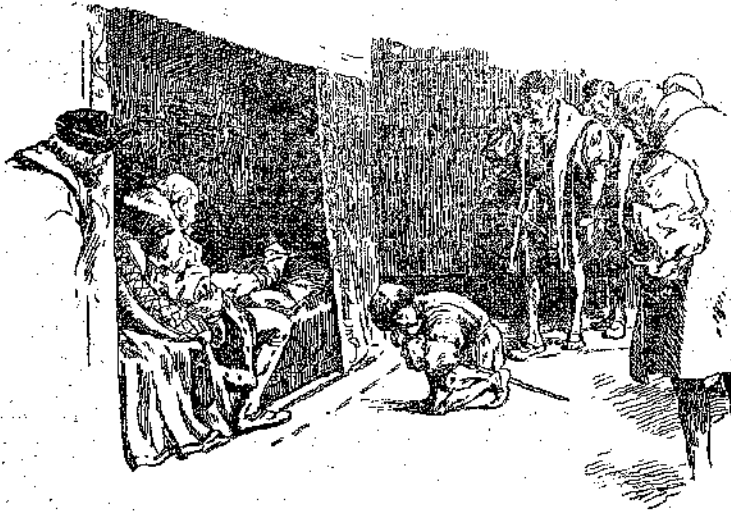
Ἰσχυρὰ στράφηκε πρὸς τοὺς ἀυ-
λικούς ποὺ στεκόταν γύρω του. Κά-
θε ἴχνος καλοσύνης χάθηκε ἀπ' τὸ
πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του πε-
τόσαν σπίθες:

— Προσέξτε. Ἐλοι σ'
αὐτὰ ποὺ θὰ πῶ. Ὁ
γιός μου ἐδῶ ποὺ βλέ-
πετε, εἶναι τρελλός. Ἀλ-
λὰ ἡ ἀρρώστεια του αὐ-
τῆ δὲν θὰ κρατήσῃ πο-
λὸν καιρὸ. Τὴν ἐπάθε
ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ με-
λέτη καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ
κλεισιμα μέσα στὶς κά-
μαρες. Πετᾶτε ὅλα τὰ
βιβλία καὶ διώξτε ἄλλους
τοὺς δασκάλους! Ἀφή-
στε τον νὰ παύσῃ καὶ νὰ
περνᾷ τὴν ὥρα του μὲ
διασκεδάσεις στὸν καθα-
ρὸ ἀέρα καὶ στὸ ὑπαι-
θρο. Ἔτσι θὰ γίνῃ πά-
λι καλά.

Ἀνασηκώθηκε λίγο
περισσότερο καὶ ἔξακα-
λοῦθησε μὲ μεγαλύτερη
ἐμφύση:

— Εἶναι τρελλός. Ἀλλὰ εἶναι ὁ
γιός μου καὶ ὁ διάδοχος τῆς Ἀγγλίας,
καὶ εἴτε τρελλός εἴτε φρόνιμος, θὰ βα-
σιλεύσῃ. Κι' ἀκούστε παρακάτω καὶ
πῆτε το σ' ἄλλους γιὰ νὰ τὸ ξέρουν:
Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ κἀνῃ λόγο γιὰ
τὴν ἀρρώστειά του πρίγκιπα, ἐγ-
κληματεῖ ἐναντίον τῆς εἰρήνης καὶ
τῶν νόμων τῆς πατρίδας του καὶ θὰ
ὀδηγηθῆ στὴν ἀγχόνῃ... Δόστε μου
νὰ πιῶ... πεθαίνω ἀπὸ δίψα, αὐτὴ
ἡ πίκρα θὰ μὲ θανατώσῃ... Πάρτε
τὸ ποτήρι. Σηκώστε με. Ἔτσι, καλά.
Τρελλὸς λέει:.. Μὰ κι' ἂν ἀκόμη

ἦταν, ὥστόσο εἶναι ὁ πρίγκιπας τῆς
Οὐαλλίας καὶ ἐγὼ, ὁ βασιλιάς, θὰ τὸ
ἐπικυρώσω αὐτὸ τὸ πράγμα. Σήμε-
ρα κιάλας τὸ πρωὶ θὰ ἐγκαθιδρυθῆ
στὸ ἀξίωμα του σύμφωνα μὲ ἄλλους
τοὺς παλιούς τύπους. Τὴ διαταγὴ αὐ-

«Ἐσὺ, εὖ εἶσαι ὁ βασιλιάς; Ἀχ, τότε εἶμαι χαμένος!»
(Σελ. 87, στ. α')

τῆ θ' ἀναλάβετε σεις νὰ τὴν ἐκτελέ-
σετε, λόρδε Χέρτφορντ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀυλικούς γονάτισε
μπροστά στὸ κρεβάτι τοῦ βασιλιά.

— Ἡ Μεγκλειότης σας γνωρίζει
ὅτι ὁ κληρονομικὸς μεγάλος τελετάρ-
χος τῆς Ἀγγλίας βρίσκεται στὸν Πύργο
ὡς πολιτικὸς ὑπόδικος. Δὲν ἐπι-
τρέπεται σ' ἕναν κατηγορούμενο...

— Σιωπὴ! Δὲ θέλω οὐτε ν' ἀκού-
σω τὸ μισητὸ αὐτὸ ὄνομα. Πρέπει νὰ
ζῆ αἰώνια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Πρέ-
πει νὰ μ' ἐμποδίσῃ πάντοτε νὰ βάζω
τις θελήσεις μου σὲ πράξῃ; Πρέπει

νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐγκαθίδρυση τοῦ
πρίγκιπα στὸ ἀξίωμα του, ἐπειδὴ
δὲν ὑπάρχει μεγάλος τελετάρχης,
γιατὶ αὐτὸς ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸν τίτλο
εἶναι προδότης; Ὁχι, ὡς ἐκεῖ δὲν
θὰ φθάσῃ τὸ πρᾶγμα. Δὲν εἶναι δυ-
νατὸ! Ἐξοποιήσατε τὸ Κοινοβούλιο
πὺς ἔως νὰ χαράξῃ ἡ ἀδριανὴ ἡ-
μέρα θέλω νὰ ἔχω τὴν θανατικὴ κα-
ταδίκην τοῦ Νόρφολκ, εἰδεμὴ θὰ τὸ
πληρώσουν ἀκριβῶς.

— Ἡ θέληση τοῦ βα-
σιλιά εἶναι νόμος! εἶπε
ἐπίσημα ὁ λόρδος Χέρτ-
φορντ. Σηκώθηκε καὶ ἔα-
ναγύρισε στὴ θέση του.

Ὁ θυμὸς ἔσβυσε ἀπ'
τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρω-
στοῦ βασιλιά. Ἐσοφίξε
πάλι τὸν Τόμ στὴν ἀγ-
καλιὰ του καὶ εἶπε:

— Δὲς μου ἕνα φίλι,
πρίγκιπά μου Λοιπόν;
Τί φοβάσαι; Δὲν εἶμαι
ὁ καλὸς σου πατέρας;

— Ναι, εἶσαι καλὸς
σὲ μένα τὸν ἀνάξιο, ὦ,
μεγάλε καὶ δυνατὲ κύ-
ριέ μου, αὐτὸ τὸ βλέπω.
Ἀλλὰ... λυπάμαι ὅταν
συλλογίζομαι πὺς αὐτὸς
πρέπει νὰ πεθάνῃ...

— Ἀχ, αὐτὸ σοῦ
μοιάζει. Αὐτὸ σοῦ μοιά-

ζει! Τὸ βλέπω, ἡ καρδιά σου δὲν
ἄλλαξε, μ' ὅλο ποὺ τὸ μυαλό σου εἶ-
ναι θολωμένο. Γιατὶ πάντοτε εἶχες
σπλαχνικὴ καρδιά. Ἀλλὰ βλέπεις,
αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα ἐμπόδιο
ἀνάμεσα σου καὶ στὶς τιμὲς ποὺ σοῦ
πρέπουν. Ἐνας ἄλλος, εὐπατρίδης,
χωρὶς κανένα στίγμα, θ' ἀναλάβῃ τὴ
θέση του. Ἡσυχάσε, παιδί μου. Μὴ
σκοτίζεις τὸ κεφαλάκι σου μ' αὐτὰ
τὰ πράγματα.

— Μὰ δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ αἰτιος
ποὺ θὰ πεθάνῃ; Δὲν θὰ μπορούσε νὰ
χαρῆ κάμποσο καιρὸ ἀκόμη τὴ ζωὴ

του, αν δεν ήμουν στη μέση εγώ;... Διώξε την σκέψη αυτού του ανθρώπου απ' το μυαλό σου, καλό μου παιδί. Δεν αξίζει να τον σκέπτεσαι. Δός μου ακόμη ένα φίλο και πήγαινε να παίξεις και να διασκεδάσεις. Θλίβομαι όταν σε βλέπω να υποφέρεις. Είμαι πολύ εξαγλιημένος και θέλω να αναπαυθώ. Πήγαινε με το θεό σου τον Χέρτφορντ και με την ακολουθία σου, και έλα σε λίγο πάλι όταν θα έχω κάπως συνέλθει.

Με βαρεία καρδιά βγήκε ο Τόμ από το δωμάτιο, συνοδευόμενος από τη λαμπρή ακολουθία του. Τα τελευταία λόγια είχαν δώσει το θανάσιμο κτύπημα στην κρυφή έλπιδα που κρατούσε πάντα μέσα του, να μπορέσει να ανακτήσει την ελευθερία του.

Απέξω άκουγε πάλι να ψιθυρίζουν: «Ο πρίγκιπας έρχεται. Ο πρίγκιπας έρχεται!».

Η άπελπισία του γινόταν όλο και πιο μεγάλη, καθώς περνούσε μπροστά από τους άμετρητους λαμπροφωρμένους αδικικούς που υποκρινόνταν με σεβασμό στο πέρασμά του. Γιατί τώρα ήξερε πως ήταν φυλακισμένος, και ίσως μέλλιστα θα έπρεπε να περάσει δολοκλήρη τη ζωή του μέσα στο χρυσό αυτό κλουβί, σαν ένα δυστυχισμένο, έρημο κι' άχαρο βασιλόπουλο, εκτός αν τον λυπόταν ο Θεός και τον ελευθέρωνε.

Όπου κι' αν έστριβε το κεφάλι του, παντού ενόμιζε πως έβλεπε το κομμένο κεφάλι του δουκά του Νόρφολκ, που τα χαρακτηριστικά του είχαν τόσο καθαρά αποτυπωθεί στη μνήμη του, και του φαινόταν πως τα μάτια του τον κοίταζαν με παράπονο.

Πόσο διαφορετικά ήταν τα παλιά ευτυχισμένα όνειρά του και πόσο θλιβερή ήταν η πραγματικότητα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
Οι σύμβουλοι του Τόμ.

Ο Τόμ ώδηγήθηκε σε μια μεγαλοπρέπεια και χρυσοστόλιστη αίθουσα, όπου τον έβαλαν να καθήσει, πράγμα που έκανε με μεγάλη δυσφορία, γιατί πολλοί ήλιωμένοι και σεβάσιμοι κύριοι στεκόταν όρθιοι μπροστά του. Τους παρακάλεσε να καθήσουν, αλλά εκείνοι τον ευχαρίστησαν με μια υπόκλιση ή με λίγα ψιθυριστά λόγια κι' έμειναν όρθιοι στην ίδια θέση. Όταν ο Τόμ θα είχε επαναλάβει την παράκλησή του, αν δεν τον πλησίαζε ο θεός του, ο λόρδος Χέρτφορντ, και δεν του ψιθύριζε σε' αυτό:

— Σας παρακαλώ, Ύψηλότατε, μην επιμένετε. Δεν είναι σωστό να κάθεται κανείς μπροστά σας.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο λόρδος Σάντ Τζών, και αφού υποκλήθηκε βαθιά μπροστά στον Τόμ, είπε:

— Έρχομαι κατ' εντολήν του βασιλέως για ένα ζήτημα που πρέπει να συζητηθή εμπιστευτικά. Θέλει να έχω ή Β Ύψηλότης σας την καλοσύνη να παρακαλέσω όλους τους παρισταμένους να αποσυρθούν, εκτός από τον κόμητα Χέρτφορντ.

Ο Χέρτφορντ κατάλαβε ότι ο Τόμ δεν ήξερε τί να κάνει. Του ψιθύρισε λοιπόν σε' αυτό να κάνει ένα νόημα με το χέρι του. Δεν είχε ανάγκη να μιλήσει, αν νόμιζε ότι αυτό θα τον κούραζε.

Όταν οι αδελφικοί άδειασαν την αίθουσα, ο λόρδος Σάντ Τζών είπε:

— Η Αυτού Μεγαλειότης διατάσσει όπως, για σπουδαίους και σημαντικούς λόγους, για το καλόν του κράτους, προσπαθήσει ο πρίγκιπας να κρύψει την αρρώστειά του όσο του είναι δυνατόν, μέχρις ότου η παροδική αυτή άδυναμία του περάσει και αποκατασταθεί ή υγεία του εντελώς. Πρωτίστως δεν πρέπει να έκστομίσω μπροστά σε κανέναν ότι δεν είναι ο πραγματικός πρίγκιπας της Ουαλτίας και διάδοχος του αγγλικού θρόνου. Ακόμη πρέπει να κρατάει ψηλά το πρίγκιπικό του αξίωμα και να δέχεται με αξιοπρέπεια όλες τις τιμές και τις ενδείξεις σεβασμού που του απονέμονται σύμφωνα με τον τίτλο του και με την παλιά έθιμοτυπία, χωρίς να διαμαρτύρεται ή να δείχνει έκπληξη και άπορία. Δεν πρέπει να υποστηρίξει μπροστά σε κανέναν ότι είναι ταπεινός και φτωχικός καταγωγής, γιατί αυτά όλα είναι πλάσματα της αρρωστημένης φαντασίας του. Πρέπει να προσπαθήσει όσο του είναι δυνατόν να αναγνωρίσει τα πρόσωπα που του ήταν από πριν γνωστά, και αν δεν τον κατορθώνει, είναι καλύτερο να σιωπή, παρά να δείχνει με την στάση του ότι τα έχει ξεχάσει. Κατά τις τελετές ή σε άλλες παρόμοιες περιστάσεις άμα βρίσκεται σε άμφιβολία τί πρέπει να κάνει ή να πη, δεν πρέπει να δείχνει στο πλήθος την άμηχανία του, αλλά να ζητάει συμβουλή από τον λόρδο Χέρτφορντ ή την μηδαιμότητά μου. Γιατί σε μας τους δύο ανέθεσε ο βασιλιάς να βρισκόμαστε πάντοτε κοντά σας και να φαινόμεστε χρήσιμοι σε ό,τι ανάγκη ήθελε τύχει στην Ύψηλότητά σας. Αυτά διατάσσει ή Α. Μεγαλειότης και στέλνει τους χαιρετισμούς της στην Ύψηλότητά σας, και παρακαλεί τον Θεό να σας ξαναδώσει όσο το δυνατόν γρηγορότερα την υ-

γεία σας και να σας φυλάει κάτω από την σκέπη του.

Ο λόρδος Σάντ Τζών υποκλήθηκε βαθιά και στάθηκε παράμερα. Ο Τόμ αποκρίθηκε με υποταγή:

— Ο βασιλιάς το διάταξε. Κανείς δεν επιτρέπεται να παρακούση τις διαταγές του ή να τις μεταβάλει κατά τη θέλησή του. Άς γίνει το θέλημα του βασιλιά.

— Όσον άφορα την βασιλική διαταγή για τα βιβλία και τις άλλες σοβαρές-ένασχολήσεις σας, είπε ο λόρδος Χέρτφορντ, πιθανόν να είναι πιο ευχάριστο για την Ύψηλότητά σας να περνάτε την ώρα της με καμιά ελαφρότερη άπασχόληση, για να μην εισθε κουρασμένος κατά το δείπνο του Σίτυ και υποφέρει απ' αυτό ή υγεία σας.

Το πρόσωπο του Τόμ έδειξε έκπληξη και άπορία και έγινε κατακόκκινο όταν είδε τα μάτια του λόρδου Σάντ Τζών καρφωμένα επάνω του με έκφραση βαθιάς θλίψης. Ο λόρδος είπε:

— Το μνημονικό σου σ' έγκατέλειψε πάλι, πρίγκιπά μου, και έδειξε άπορία μη στενοχωριέσαι όμως. Η άδυναμία αυτή θα περάσει όταν γίνης καλά. Ο κόμης Χέρτφορντ ανέφερε το έπίσημο δείπνο του Σίτυ, όπου ο βασιλιάς υποσχέθηκε ότι θα παρευρεθή και ή Ύψηλότης σου. Το θυμήθηκες τώρα;

— Μου κάνει μεγάλο κόπο να όμολογήσω ότι δεν έχω ιδέα απ' αυτό το πράγμα, αλλά έτσι είναι, είπε κοπιάζοντας ο Τόμ κι' έγινε πάλι κατακόκκινος.

Τη στιγμή εκείνη, ένας ακόλουθος ανήγγειλε την πριγκίπισσα Έλισάβετ και την λαίδη Ίωάννα Γκρέυ. Οι δύο λόρδοι συνεννοήθηκαν με τα βλέμματα και ο Χέρτφορντ έτρεξε στην πόρτα. Μόλις οι δύο πριγκίπισσες μπήκαν μέσα τις έπλησίασε και τις είπε σιγά:

— Θα παρακαλέσω τις Ύψηλότητές σας να μη δώσετε καμιά προσοχή στους παράξενους τρόπους του και ούτε να πορήσετε αν αντιληφθήτε πώς το μνημονικό του δεν λειτουργεί καλά... Θα ιδήτε με θλίψη σας ότι και το παραμικρότερο πράγμα τον άνησυχεί και τον ταραττει σε μεγάλο σημείο.

Ενωπιμεταξύ ο λόρδος Σάντ Τζών ψιθύριζε στο αυτί του Τόμ:

— Σας παρακαλώ, Ύψηλότατε, θυμηθήτε την διαταγή του βασιλιά. Προσπαθήστε να ανακαλέσετε στη μνήμη σας ότι σας είναι δυνατόν, ή τουλάχιστον κάνετε πως τα θυμόσαστε. Μην τις αφήνετε να αντιληφθούν

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Z.

Μια μέρα, ήθελα να καθήσω στη ρίζα ενός δέντρου και να καπνίσω με την ήσυχία μου.

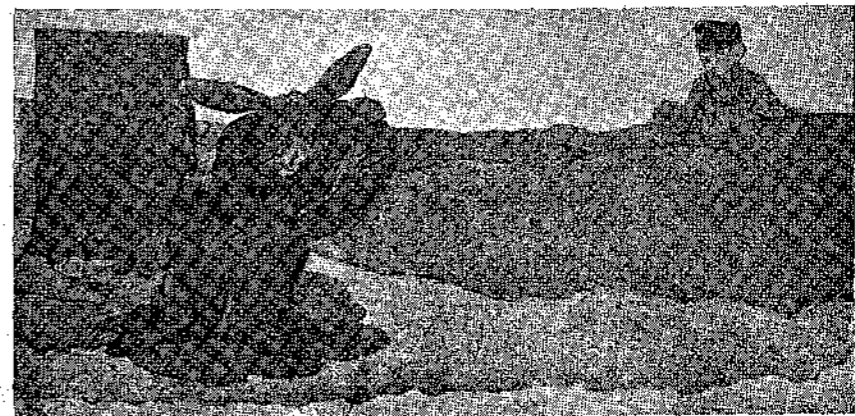
Είχα, βλέπετε, και το έλαττωμα να καπνίζω, άφότου βοήμα χάρω μια πίπα κι' ένα κουτί σίγιοτα. Η πίπα ήταν μισογεμάτη και άναμμένη. Την έκάπνισα όλη, όπως είχα ιδεί τόσους ανθρώπους να το κάνουν. Κι' άμα τελείωσε ο καπνός της, την ξαναγέμισα με ξερά χόρτα και την άναψα. Θα πήτε: τα ξερά χόρτα καπνίζονται; Άπό ανθρώπους, όχι βέβαια. Ένα κουτέλι όμως εύχαριστήται και με πίπα που καιει σανό. Έτσι κι' εγώ πήρα την κακή συνήθεια, και πάντα σχεδόν, μετά το γεύμα και μετά το δείπνο, άναβα την πίπα μου.

Σπάνια όμως τελείωνα το κάπνισμά μου χωρίς διακοπή. Πότε έβλεπα ένα παιδί που πλησίαζε, τότε μιάν άλεπού, τότε ένα λύκο. Κι' άναγκαζόμουν να σηκωθώ, να τρέξω, να κρυφτώ, Άφήστε τα!

Εκείνη όμως την ήμέρα βοήμα την ήσυχία μου. Γιατί μου ήρθε ή ιδέα να τυλίξω τη γούνα στον κορμό του δέντρου και να φησω το κεφάλι της να σέρνεται χάρω, για να μοιάζει με φίδι κουλουριασμένο στο δέντρο. Όλα τα ζώα κι' όλα τα παιδιά φοβούνται τα μεγάλα φίδια. Κανένα λοιπόν δεν θα ζύγωνε το σιακότρο, και θα μπορούσα να τελειώσω την πίπα μου χωρίς να σηκωθώ καθόλου.

Έκάθησα, τη γέμισα, την άναψα και τη ροφούσα... Γαλάζια συνε-

φάμα καπνού ανέβαιναν στον άέρα, και τα κοίταξα που άπλωνόνταν, που ξετυλιγόταν, που χάνονταν, κι' αυτό το θέαμα με διασκεδάσε πολύ.

Και να σε λίγο ή κυρά Άλεπού. Έρχόταν ίσια κατ' πάνω μου. Έγώ την έβλεπα με την άκρη του ματιού μου και κρυφογελούσα: «Άσε να ιδής, κακομοίρα μου, τί θα πάθης!» συλλογιζόμουν... Άξαφνα άκούω μια κραυγή τρόμου. Η Άλεπού είχε ιδεί το... φίδι. Στάθηκε μια στιγμή κατάνομη, κι' έπειτα έκαμε ακανόνιστη μεταβολή και... όπου φύγει-φύγει!

Τα ίδια, αργότερα, και με το μάστρο-Λύκο. Όσο για τα μικρότερα ζώα, αυτά έφευγαν από χίλια μίλια. Τι όρατα! Κι' από κείνη την ήμέρα, όταν ήθελα να καπνίσω, πρώτα έτοιμάζα το φίδι μου, κι' ύστερα την πίπα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Με γυμνά πόδια πάνω στην όχθια θωρείτε τη μικρούλα τη θλιμμένη, τα πόδα του δρόμου να κοιτά μ' ένα γαλάζιο φόρεμα ντυμένη;...

«Στο φτωχικό μου ή χαρά πιά δε θάρθη, δώ λοιπόν καρτέρι θα της στήσω, μόλις καθάρα ή με τα πόδια θα φανή, θα τρέξω, χαρωπά, να τη φιλήσω!...»

Κόσμος πολύς, μπρός στη μικρή περνώ-καβάλα ή με τα πόδια— όπως λάχε— «Μη τη Χαρά άπαντήσατε;» ρωτά... Μ' αυτού γελών και την αφήνουνε μονάχη

Νυχτώνει, κι' έρημάνει ο δρόμος πιά. «Σήμερα δε θάρθη ή Χαρά;...» Στο βουνό πέρα ο ήλιος πορφυρός πέφτει βαθιά, τα πόδια της ζυλιάζουν στον άγροα...

Χτυπιέται από τη βοοχή σκληρά και δεν τη νοιάζει: «Στο λευκό της τ' άει ίσως να πέρασε, Χριστέ μου, ή Χαρά, μη θάρθη πάρε τ' άλλο μονοκάτι!...»

Ριζώνουνε τα πόδια της στη γή. Άνθια οι λάμψεις των ματιών της έ-χουν γίνει.

Και νιώθει, νιώθει σε' όνειρο πως τεί προσμένοντας στην νύχτα τη γαλήνη. (Απ' το Γερμανικό) ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Μία φορά, έτρεμαξα κι' ένα παιδί, ένα μαθητή, που με είδε από πέρα κι' ερχόταν κατά πάνω μου με κακούς σκοπούς βέβαια: Τυλίχτηκα μάνι-μάνι με τη μακριά γούνα, σηκώθηκα όρθος κι' όρμησα να τον κυνηγήσω. "Ω, την τρομάρα που πήρε! Και μέσ' στα γέλια μου, τον άκουσα να φωνάζει καθώς έφευγε:

— Μάννα μου! ό Λαοκρόντας!..

Με πήρε για Λαοκρόντα! Κανένα θεριό θάταν, συλλογίστηκα τότε. "Υστερα όμως έμαθα πως ό Λαοκρόντας ήταν κάποιος δυστυχημένος, που, τον παλιό καιρό, τον τύλιξαν κάτι πελώρια φίδια και τον έπνιξαν. Αυτή την ιστορία, ό μαθητής θά την ήξερε βέβαια απ' το σχολείο του.

(Ακολουθεί)

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Την παλιό παλιό καιρό, σε μίαν άγρια έρημιά δίπλα στη γαλάζια τη θάλασσα, ύψωνόταν ένας μεγαλόπρεπος, πανόψηλος, πύργος. Είχε ένα μεγάλο κήπο σκοτεινό, γεμάτο από βαθυπράσινα δέντρα, που έβγαιναν τά κλαριά τους μελάγχολα στη γη...

Μέσα στο μεγαλόπρεπο τον πύργο καθόταν ένας περήφανος βασιλιάς, πουχε χώρες άμετρες, με μκτωμένες νίκες κερδισμένες. Και καθόταν πάντα στον ψηλό τον κατακόκκινο θρόνο του, με την πορφύρα του με άσπρη έρμίνη, χλωμός και σκοτεινός σαν πεθαμένος. Κάθε του σκέψη—κι' ένας τρόμος—κάθε του βλέμμα—μιά μανία—κάθε του λόγος—ένας όμηρος σκυφτός—κάθε του γράψιμο—αίμα χυμένο!

Έφτασαν μια φορά στον πύργο δυο εγγενικοί τραγουδιστάδες. "Ο ένας με ξανθές μπούκλες ριγμένες στον ώμο του, ό άλλος με γκριζα, άσημότριχα μάλλια. "Ο γέρος κρατούσε στο χέρι του μίαν άρπα, και πήγαινε καβάλα σ' ατι χρυσοπέταλο με φλάμουρα άσημιά. "Ο γίός, ψηλός σαν κυπαρίσσι, περπατούσε δίπλα του, γεμάτος νιάτα κι' όμορφιά.

Κι' είπε ό γέρος στο σύντροφό του: —"Ετοιμάσου γιέ μου, σκέψου τά πιδ βαθιά τά πιδ μεγαλόπρεπα τραγούδια μας, κι' έλα να τά ποίμε με φωνή γεμάτη με ήχους άπέραντα βαθιούς. Πάρε όση δύναμη έχεις, κι' έλα να τραγουδήσουμε με γέλιο, κι' έλα να τραγουδήσουμε με πόνο, γιατί σήμερα θα μαλακώσουμε έμεις την πέτρινη του βασιλιά μας την καρδιά...

Και να, φτάσανε οι δυο τραγουδιστάδες μέσα στην πλατεία του παλατιού τη σάλα. Στο θρόνο του κάθεται ό βασιλιάς με τη βασίλισσά του "Ο βασιλιάς έχει μιά σκοτεινή, τρομαχτική μεγαλοπρέπεια, σαν να φωτίζεται από ματωμένο βορεινό φώς. "Η βασίλισσα άπαλορόδινη, γλυκειά, λές και φέγγει μέσα της της πανσελήνου ή δειλή λάμψη.

Κι' άρχισε ό γέρος ό άσημότριχος

να χτυπάει τις δυνατές της άρπας του χορδές. Κι' οι χορδές ήχοσαν θαυματουργά, βραθεία, κι' ό σκοπός γεμάτος, πράσιнос, πλημμυρούσε την σιωπηλή, την άπέραντη σάλα. Και τότε ακούστηκε ή φωνή του νέου, σαν μιά ούράνια μελωδία, κι' άναδεδούταν με τους ήχους τη άρπας, κι' έμοιαζαν, όργανο και φωνή, σαν συμφωνία φαλλμένη από χορδ άθώρητων πνευμάτων.

Τραγουδούσαν για την άνοιξη και για την αγάπη, για τον παλιό χρυσό καιρό, για τη λευτεριά, για την πίστη, για την άγιοςύνη. Τραγουδούσαν για όλες τις γλυκάδες που τ' ανθρώπινο στήθος μπορεί να κλείσει τραγουδούσαν για όλα τά μεγαλεία που ανθρώπινη καρδιά μπορεί να νιώσει.

Και τότες όλοι οι άδελφοί έκαναν έναν κύκλο γύρω στους τραγουδιστάδες, ξεχνώντας τις κοροϊδίες και ειρωνίες που έλεγαν άλλοτε, και κάθε πιστός του βασιλιά πολεμιστής γονάτισε μπρός στο Θεό!..

"Η βασίλισσα, συνεπαρμένη σ' άπέκοσμη γλυκειά μεγαλοχολία, τράθηξε από το στήθος της ένα μουσκούρισσο τριαντάφυλλο και το πέταξε στους τραγουδιστές:

— Καταραμένοι έσεεις! Μαγέψατε το λαό μου, και τώρα θέλετε και τη γυναίκα μου στα μάγια σας να πλέξετε; Ξεφώνισε ό βασιλιάς, έξω φρενών από μανία, τρέποντας σύγκορμος. Ξαφνικά, τράθηξε τη μακριά του σπάθα, που βγάζοντας σπίθες κι' άστραπές πέρασε πέρα ως πέρα το στήθος του γιού τραγουδιστή. Σάπασε το στόμα που έλεγε το γλυκό τραγούδι κι' ένας χειμαρος από αίματινες άχιθδες πετάχτηκε ως άπάνω.

Χάθηκαν όλοι οι άκραυτές σαν διωγμένοι από μανιακή θύελλα, κι' ό γίός έπεσε δίχως πνοή στην άγκαλιά του γέροντα δασκάλου του. Ίδον σήκωσε αυτός άπαλά-άπαλά, τον σέπασε με το μακρό μανδύα του, τον έδεσε γερά στο άλογό του, κι' ό ζωντανός κι' ό πεθαμένος έφυγαν μαζί απ' το παλάτι. Κι' όμως, πριν φύγει ό γέρος ό άσπρομάλλης, μπροστά στην ψηλή πύλη, άρπαξε την άρπα

του, την άκριθή του άρπα, και πάνω σε μιά μαρμάρινη κολόνα την τσάκισε σε μύρια κομμάτια. Και στερνά φώναξε με μιά φωνή βαρεία και δυνατή που ήχοσε τρεμουλιαστά μέσα στους κήπους, μέσα στο παλάτι:

— Κατάρ σε σάς, περήφανες γαλαρίες! "Ηχος γλυκός να μην τραγουδούστη ξανά μέσα στους τοίχους σας, ούτε χορδή να μην ήχήση, ούτε φαλμός να μην άκουστεί. "Οχι! Μονάχα λυγμοί, άναστεναγμοί, και θρήνοι, και τά πνιχτά, φοβισμένα βήματα των σκλάβων, ως σου το πνεύμα της έκδικησης να σάς ρίξη στην έρήμωση και στη σαπίλα!

Κατάρ σε σάς, μυρωμένοι κήποι, στού μαγιού το φώς το λατρευτό. Να, σάς δείχνω το πρόσωπο του νεκρού αυτού, πουν' έτοιμο να λιώση, για να σάς μαράνη κάθε νέο βλαστάρι, να σάς στερέψη, κάθε σας πηγή, και να γίνετε ταχυά μιά πλατειά έρημιά, γεμάτη πέτρες, γεμάτη άγκάθια...

Κατάρ σε σένα, φονιά! "Εσύ πουσαι ό τρόμος όλων των τραγουδιστάδων. "Οσο κι' αν γυρίζεις γύρω στο ματωμένο στεφάνι της δόξας, τόνομά σου θα ξεχαστή βυθισμένο μέσ στην αιώνια νυχτιά, και το στερνό σου ψυχομαχητό θα χαθή στον άνεμο για πάντα.

"Ετσι φώναζε ό γέρος, κι' ό ούρανός τον άκουσε. Οι τοίχοι πέσανε χάρω, οι γαλαρίες τσακίστηκαν, και μοναχά μιά ψηλή κολόνα δείχνει ακόμα να χαμένο μεγαλειό. Μά κι' αυτή είναι ραγισμένη και γρήγορα θα πέσει στη νυχτιά.

Κι' όλόγυρα, άντι μυρωμένοι κήποι, άπλώνεται μιά άπέραντη έρημιά, γεμάτη άγκάθιας, κανένα δέντρο δεν ρίχνει τη σκιά του, καμιά πηγή δεν ποτίζει τά ξερά βλαστάρια. Τόνομα του βασιλιά δεν βρίσκεται γραμμένο σε κανέναν τραγούδι, σε κανέναν βιβλίο ήρώων: Βυθισμένο στη λησμονιά, ξεσχισμένο για πάντα—ή κατάρ το τραγουδιστή!..

(Από το Γερμανικό) ΑΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΒΩΔΙ

"Ένα φθονερό μαντρόσκυλλο που κοιμόταν σ' ένα χωράφι, απ' την τεμπελιά και την κακία του, εμπόδιζε ένα βόδι να βοσκηση λίγο χορτό.

Τότε το βόδι μουκωνίζοντας και τραδώντας γι' άλλο λειβάδι, του είπε:

— Καταραμένος να είσαι και κακό να λάβης. "Η κακία σου με στερεί εκείνο που δεν σου χρειάζεται.

(Boursault) ΑΗΜ. ΚΟΚ.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΨΩΜΙ

... Τά λίγα χρήματα, που φύλαγα για τό ταξίδι μου, τελείωσαν και, για να φάω το βράδυ, αναγκάστηκα να καταφύγω σε μιά κλεψιά (τέτοια μοιάζει ή πράξη μου) που θά σάς διηγηθώ τη θλιβερή της άνάμνηση.

"Οσο λιγώτερο φάει κανείς τό πρωί, τόσο περισσότερο θέλει να φάη το βράδυ. Είναι ένα άξίωμα που σήμερα κατάλαβα όλη του τη δύναμη.

Μέσ' στους περιπατητές, που ό γλυκός ούρανός είχε τραθήξει σι' α' Ανάκτορα του Κερραμεικούσ αυτό τό άπομεισήμερο, βρισκόταν κι' ένας νέος, αρκετά κλοντυμένος, που φαινόταν να παρατηρή μ' έξαιρετικό ενδιαφέρον τό ζόπνημα της φύσης. "Επειδή, φαίνεται, δεν ευχαριστιόταν κατατρώνοντας με τά μάτια τις πρασινάδες, έκοψε συχνά δρεκτικά βλασταράκια, μισοανοιγμένα φυλλαράκια, και τά έφερε στα χείλια του με περιέργεια βοτανολόγου.

"Ετσι... βεβαιώθηκα πως αυτή ή θρηπτική πηγή, που την έμαθα από ιστορίες για ναύγια και άγρίους, ήταν πολύ μικρής αξίας. Πλούτσια όμως τις γνώσεις μου και με μερικές ακόμα ενδιαφέρουσες: έμαθα δηλ. πως τά φύλλα της άγριοκαστανιας είναι πολύ πικρά για τό στόμα και για την καρδιά: ή τριανταφυλλιά είναι καλούτσικη, ή φλαμουριά είναι λιπαρή και αρκετά ευχάριστη ή πασχαλιά τσούζει και, θαρρώ, βλάπτει.

Δοσμένος σ' αυτές τις σκέψεις, πήγα στο σχολείο των καλογρακίων της άδελφής μου "Ελένης. "Η αϊθουσα άναμνησής» ήταν γεμάτη σαν μιά κυψέλη, και μόλις μπήκα μέσα, με ζάλισαν, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι θορυβώδικες «έκμυστηραύσεις» των μελισσιών.

"Η "Ελένη, μόλις με είδε, έτρεξε κοντά μου. Τά μαλλιά της ήταν άνακατεμένα, τά μάγουλά της ολοκόκκινα και τά μάτια της πετούσαν φλόγες. Κρατούσε στο χέρι της ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, με μού έκανε έντύπωση τό άφηρημένο ύφος της. Και καθώς με φιλούσε, τη ρώτησα:

— Τι έχεις, μικρούλα μου; "Εκλαψες;

— "Οχι... "Οχι, Μάξιμε, δεν έχω τίποτε.

— Τι σου συμβαίνει λοιπόν; Πές μου...

Χαμήλωσε τη φωνή της.

— "Α! είμαι πολύ δυστυχημένη, καλέ μου Μάξιμε!

— "Αλήθεια; Λέγε λοιπόν τί σου συμβαίνει; τρώγε και τό ψωμί σου.

— "Ω! δεν μπορώ να φάω τό ψω-

μί μου: είμαι πολύ στενοχωρημένη. Ξέρεις τη Λουκία, τη Λουκία Καμπέλ, την καλύτερή μου φίλη; "Ε, λοιπόν, κακιώσαμε!

— "Α, Θεέ μου!.. Μά ήσούχασε, "Ελένη μου, θ' αγαπήσετε πάλι!

— "Οχι, Μάξιμε, είναι άδύνατο. Γέννηκαν πράγματα πολύ σοβαρά. Στην αρχή δεν είναι τίποτε, μά ύστερα θυμώνεις και δεν ξέρεις τί κάνεις. Παίξαμε μαζί, κι' ή Λουκία έκανε λάθος μετρώντας τους πόντους: έγω είχα 680 και κείνη μονάχα 615 κι' έλεγε πως είχε 665. Αυτό με θύμωσε.

"Επέμενα στον αριθμό μου και κείνη στον δικό της. "Δεσποινίς, της είπα δείχνοντας τις συμμαθήτρές μας, ζε ρωτήσαμε αυτές έδω τίς δεσποινίδες». — "Οχι, μου άπάντησε, είμαι βέβαιη πως έχω τόσους πόντους. Μά σεις είσθε μιά κακή παίχτρα». — «Και σεις είσθε μιά ψεύτρα!» της είπα θυμωμένη. — «Πολύ καλά, δεσποινίς, έγω σάς περιφρονώ πολύ για να σάς άπαντήσω». "Εκείνη τη στιγμή εύτυχώς ήρθε μιά καλογορία γιατί θαρρώ πως θά τη χτυπούσα... Αδτά γένηκαν. Και βλέπεις, είναι άδύνατο ν' αγαπήσουμε ύστερ' απ' αυτό! "Αδύνατο... Και δεν ξέρεις πως όποφέρω θαρρώ πως δεν υπάφχει πάνω στη γη άλλη πιό δυστυχημένη από μένα...

— Βέβαια, άδελφούλα μου, είναι δύσκολο να φαντασθώ κανείς μεγαλύτερη δυστυχία απ' τη δική σου, μά αίτία της δυστυχίας σου είσαι σό ή ίδια, γιατί απ' τό δικό σου στόμα βγήκε ή πιο βαρεία λέξη. Πές μου όμως, είναι δώ ή Λουκία;

— Ναι: να την, κεί κάτω στη γωνιά. Και μ' ένα χαριτωμένο και διακριτικό κούνημα του κεφαλιού της, μού έδειξε ένα όλόξανθο κοριτσάκι, που κι' αυτό είχε τά μάγουλα ξαναμμένα και τά μάτια φλογισμένα, και που φαινόταν να διηγείται σε μιά ήλικιωμένη κυρία, που την άκουε προσεκτικά, τό «δράμα», που ή καλογορία έκοψε τόσο καλά στη μέση. Μιλώντας μ' έρεθισμό άντάξιο του «δράματος», ή δέις Λουκία έρριχνε κάπου-κάπου μιά πεταχτή ματιά στην "Ελένη και σε μένα.

— "Αγαπημένο μου παιδί, έχεις εμπιστοσύνη σε μένα;

— "Ω, ναι, Μάξιμε, έχω πολύ εμπιστοσύνη σε σένα.

— Τότε να τί θα κάνης: θά πης σιγά-σιγά και θά σταθής πίσω απ' τό κάθισμα της Λουκίας, θά της πιάσης τό κεφάλι έτσι, ξαφνικά, θά τη φιλήσης στα δυο μάγουλα έτσι, με τη βία, κι' ύστερα θά δής τί θά κάνη και κείνη.

"Η "Ελένη διάσασε μερικά λεπτά: ύστερα έφυγε με μεγάλα βήματα κι' έπιασε σαν τον κεραυνό πάνω στη δσα Καμπέλ, προξενώντας της την πιό γλυκειά έκπληξη. Οι δυο «δυστυχησμένες», ενωμένες για πάντα, έκλαψαν μαζί σ' ένα συγκινητικό σύμπλεγμα, ένω ή ήλικιωμένη και σεβαστή κυρία Καμπέλ, συγκινημένη κι' αυτή, σκούπιζε τη μύτη της με τό μαντήλι, φυσώντας δυνατά.

"Η "Ελένη ήρθε να με βρής όλόχαρη.

— Τώρα, της είπα, θά φάς τό ψωμί σου;

— "Ω, όχι, Μάξιμε, είμαι πολύ συγκινημένη. Κι' ύστερα, σήμερα τό πρωί ήρθε μιά μαθήτρια, μιά «κατινούρια» που μές τράταρε γλυκά και πάστες, και τώρα δεν πεινώ καθόλου. Και μάλιστα στενοχωριέμαι γιατί μέσ' στη ζαλάδα μου, ξεχάσα να βάλω τό ψωμί μου στο καλάθι, όπως πρέπει να κάνουμε όταν δεν πεινούμε, και φοβόμαι μήπως με τιμαρήςουν. Θά προσπαθήσω όμως, περνώντας απ' την αλλη, να τό ρίξω απ' τό παραθυράκι στο ύπόγειο χωρίς να με δούν.

— Τι; είπα κοκκινίζοντας ελαφρά, θά πετάξης αυτό τό ψωμί;

— Έβρω πως δεν είναι σωστό, γιατί ίσως υπάρχουν φτωχοί που θά ήταν εύτυχημένοι αν τό είχαν, δεν είναι έτσι, Μάξιμε;

— Βέβαια και υπάρχουν, άδελφούλα μου!

— Μά τί θέλεις να κάνω; Οι φτωχοί δεν παίρνουν δώ μέσα.

— Στάσου, "Ελένη! δός μου αυτό τό ψωμί και θά τό δώσω στον πρώτο ζητιάνο που θά συναντήσω, θέλεις;

— Και βέβαια θέλω!

"Η ώρα του χωρισμού χτύπησε. "Εκοψα τό ψωμί σε δυο κομμάτια και τά έκρυφα με ντροπή στις τσέπες του παλτού μου.

— "Αγαπημένο μου Μάξιμε! μού είπε ή "Ελένη ενώ έφευγα, θά σε δώ γρήγορα πάλι, ναι; Θά μού πής αν συνάντησες κανένα φτωχό, αν του έδωσες τό ψωμί μου κι' αν τό βρήκε καλό...

Ναι, "Ελένη, συνάντησα ένα φτωχό, του έδωσα τό ψωμί σου, που τό πήγε σαν μιά ανέλιπστη λεία στην έρημικιά κάμαρή του, και τό βρήκε καλό. Μά ήταν ένας φτωχός χωρίς θάρρος, γιατί έκλαιε τρώγοντας την έλεημοσύνη των μικρών χεριών σου. Θά σου τά πω όλα αυτά, "Ελένη, γιατί είναι καλό να ξέρης πως υπάρχουν δυστυχίες πιό σοβαρές απ' τις παιδικές σου δυστυχίες. Θά σου τά πω όλα, έκτος απ' τόνομα του φτωχού.

(Octave Feuillet) κ. π.

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Λίγα λεπτά περνούν με απόλυτη σιγή, αιώνες φαίνονται στο φτωχό παιδί.

— "Οχι, κανένας επιβάτης του καταλόγου των σωθέντων δεν φέρει το όνομα ντε Φερλάκ.

— Μήπως υπάρχει μεταξύ των εξαφανισθέντων;

— "Ακούστε, το ναυάγιο έγινε στις άκτες της Σικελίας, όλα τα πτώματα βρέθηκαν στους βράχους. Οι επιβά-

οι αυτό το φοβερό χτύπημα, Μιλάει, μελετάει, κεντάει σαν τις άλλες, μα όλα αυτά σαν υπνωτισμένη. Θάλεγε κανείς ότι ποτέ δεν θα ξαναγελάσει το στοματάκι της.

Φόρεσε, σαν όλες τις ορφανές, τη μαύρη ποδιά και τα χοντροπάπουτσα. Γιατί τώρα πια δεν είναι η δεσποινίς ντε Φερλάκ, η πλουσία Έδιθ, η κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας των ντε Φερλάκ· τώρα δεν είναι πια παρά η φτωχή μικρή Έδιθ, μια όρφα-

«Όρφια, χλωμή, με δλάνοιχτα μάτια, στεκόταν η Έδιθ.» (Σελ. 66, στ. β΄.)

ται ήταν εν όλω 212. 70 εσώθηκαν, και βρήκαν 142 πνιγμένους, ώστε δεν λείπει κανένας. Ο κόμης και η κόμισσα ντε Φερλάκ θα βρίσκονται μεταξύ των παραμορφωμένων πτωμάτων που δεν μπορεί κανείς να αναγνωρίσει, κι' ετάφησαν αγνώριστα.

Μιά δυνατή φωνή τούς έκανε ν' αφίσουν τα ακουστικά.

Κανείς απ' τούς δύο τους δεν είχε σκεφθεί ότι η φτωχή μικρούλα άκουγε, κι' έμαθε έτσι απότομα τη φρικτότερη αλήθεια της ζωής. Ήταν μεγάλο, πολύ μεγάλο το χτύπημα, κι' η φτωχή μικρούλα σωριάστηκε χάρω.

Δεκαπέντε ημέρες έχουν περάσει από τον καιρό που η Έδιθ είναι οικότροφη του ορφανοτροφείου. Η δυνατή της κράση μπόρεσε ν' ανθέξει

νή σαν όλες, που ανατρέφουν από φιλανθρωπία, και που θα είναι υποχρεωμένη να εργάζεται για να βγάλει το ψωμί της, άμα τελειώσει τις σπουδές της.

Για να καταλάβη όμως καλά κανείς τις τελευταίες αυτές γραμμές, πρέπει να γυρίσει πίσω 15 ημέρες.

Υστερα απ' τη φοβερή είδηση, η ήγουμένη, που ενδιαφερόταν πολύ για τη φτωχή ορφανή, άρχισε να φροντίζει για την περιουσία της. Είχε φτάσει στ' αυτιά της ότι ο πύργος των ντε Φερλάκ δεν άνηκε πια σ' αυτούς, έγραψε άμέσως στο συμβολαιογράφο κι' αυτός της απήντησε ότι ο πύργος καθώς και το μέγαρο της Λεωφόρου Σαιντ-Ζερμαίν είχαν πουληθεί απ' το κράτος.

Η εξέγηση ήταν πολύ άπλη. Τη στιγμή του θανάτου των γο-

νέων της, η Έδιθ νομιστήκε χαμένη και η περιουσία, έλλείπει κληρονόμων, έστω και μακρινών, πήγε στην κατοχή του κράτους, που την πούλησε. Για να ξαναπάρη στα χέρια της, τη χαμένη περιουσία, χρειαζόνταν χίλιες διαδικασίες. Τίποτα δεν μαρτυρούσε στα μάτια της Δικαιοσύνης ότι αυτό το όρφανό κοριτσάκι ήταν η Έδιθ ντε Φερλάκ. Δεν είχε κανένα χαρτί να πιστοποιή την ταυτότητά της. Ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τη βεβαιώσει, ήταν ο έφημος του Φερλάκ, και η ήγουμένη του έγραψε:

«Αιδεσιμώτατε. Φοβερές περιστάσεις θέλουν να στερήσουν της περιουσίας της τη φτωχή Έδιθ. Η βεβαίωση της ταυτότητάς της από μέρους σας, τη σώζει. Είστε η τελευταία της ελπίς.»

Με άρπνταστη άγωνία περίμενε την απάντηση η ήγουμένη. Δεν άργησε, σε 48 ώρες ένα τηλεγράφημα έφθασε με τα εξής:

— «Η συνείδησή μου μου απαγορεύει να ανακατωθώ σ' αυτήν την υπόθεση.»

Τι σημαίνει αυτή η απάντηση; γιατί ο αγαθός παπάς άρνιόταν να βοηθήσει τη φτωχή ορφανή; Τι μυστήριο έκρυβε αυτή η υπόθεση;

Σε λίγες ημέρες έφτασε ένα άλλο γράμμα από μέρους του δημάρχου του Φερλάκ:

«Αν εξακολουθήσετε να ζητάτε δικαιώματα επάνω στην κληρονομιά των ντε Φερλάκ, θα σας καταδιώξουμε δια της αστυνομίας.»

Τους φοβέριζαν και με την αστυνομία τώρα! Τι έκανε το φτωχό όρφανό; γιατί το κατέτρεχαν έτσι;

Γι' αυτό το λόγο, έδω και δεκαπέντε ημέρες, η Έδιθ βρίσκεται στην ίδια τύχη με τα φτωχά ορφανά. Έμαθε πολλά πράγματα μέσα σ' αυτές τις 15 ημέρες. Το βραστό, που δεν το είχε ούτε δοκιμάσει ποτέ της, ήταν για τις φτωχές ορφανές ένα περίφημο φαί. Διασκεδάσεις που άλλοτε θα τις γελοούσε, τη συγκινούσαν τώρα. Κάθε μέρα αλφνης, πηγχίνουν στον κήπο και στέκουν ώρες δλόκληρες θαυμάζοντας μια πελώρια κούκλα που τη δείχνει ένα πλουσιόπαιδο απ' το αντικρουδ σπίτι!

Οι καλόγριες είναι τόσο καλές, τόσο αγαθές, τις αγαπάει με όλη της την καρδιά. Τι θα γίνει όμως αυτό το παιδί; η ήγουμένη καταλαβαίνει ότι η Έδιθ δεν είναι μια ορφανή σαν όλες κι' ότι δεν μπορεί να γίνει κεντήστρα ή καμαριέρα άμα βγει απ' το μοναστήρι.

(Άκολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Καθώς έτοιμαζόταν ν' άνεβη τη σκάλα, άκουσε το μπαμπά να φωνάζει άγριεμένος:

— "Α! Μ' αυτό το κορίτσι δεν υποφέρεται! Όταν έρθει, θα..."

Τίποτα πιότερο δεν στάθηκε ν' άκούσει η Λιλίκα. Άθόρυθα, όπως είχε έρθει, βγήκε στο δρόμο. Μάσταμά της άπορίωνται.

Πού θα πήγαινε; Είχε νυχτώσει κι' έξω ήταν σκοτάδι. Θυμήθηκε πως είχε δει μισανοιγμένη την πορτούλα της άποθήκης που έθαζαν τα ξύλα. Έπρεπε, χώθηκε μέσα. Η καρδιά της κτυπούσε δυνατά. Τι θα γινόταν τώρα;

Κάθισε σε μια κάσσα άδειανή κι' άρχισε να σκέπτεται.

Άχ! Ο μπαμπάς είχε πολύ δικιο να θυμώνει. Της είχε άπαγορεύσει να μένη άργά τη νύχτα στο δρόμο. Αύτη το θυμόταν καλά όλη σχεδόν την ημέρα, και το ξεχνούσε το βράδυ όταν ήταν βυθισμένη στο παιχνίδι. Κι' ο μπαμπάς κάθε φορά θυμόνε. Μά ο θυμός του βστατούσε λίγο, γιατί πάλι ξανάπερνε την αγαπημένη του κορούλα, στα γένατά του, κι' έπαιζε μαζί της. Άλλά χθές, τη φέβρισε πως, αν ξανάκανε την άνοησία ν' άργήσει, θα την έδιωχνε. Και δεν την χάιδεφε ούτε μια φορά. Τόσο ήταν θυμωμένος. Και σήμερα, άκόμα πιότερο.

— Αύτη η Μαρίκα φταίει, έλεγε μέσα της η Λιλίκα. Έγώ της είπα να μη με πάρη μαζί της, κι' αύτη...

Δεν τελείωσε τη σκέψη της. Κατάλαβε πόσο ήταν άδικη.

— Έγώ φταίω, εγώ μονάχα. Γιατί να μην άκούσω το μπαμπά; Και τώρα τί θα γίνει;

Τι θα γινόταν αλήθεια; Είχε άδικο, πολύ άδικο, κι' έπρεπε να τιμωρηθη. Μά δεν τολμούσε να παρουσιασθη μπροστά στον άγριεμένο μπαμπά της. Θα περνούσε τη νύχτα, εκεί στη γωνιά, πάνω στο σωρό των ξύλων, και το πρωί θαφευγε. Ούτε η ίδια ήξερε που θα πήγαινε. Φυσικά, σε κανένα σπίτι γνωστό τους δεν θα ήθελαν τη διωγμένη. Θυμόταν πως κάποτε είχε άκούσει μια κυρία να λέγει:

— Τώρα πια κανένας δε θέλει παιδιά! Μόνο για έξοδα και φασαρία είναι...

Η κυρία αύτη μπορεί να τόλεγε κι' από ζήλεια, γιατί δεν είχε δικά της παιδιά. Αύτο όμως η Λιλίκα δε μπορούσε να το ξερή. Και συλλογίζόταν πως άφού όλοι θα την έδιωχναν, το μόνο που της έμενε ήταν

να γίνει ζητιανάκι. Κι' ανατρέχοντας στη σκέψη πως θα ήταν ντυμένη με κουρέλια, θα γύριζε τις πόρτες και θα ζητούσε έλεημοσύνη. Οι όηπρέτριες θα την έδιωχναν. Ίσως οι κυρίες, που σπλαγγχνικές, να της έδιναν μερικές δεκάρες για ν' αγοράσει έλιές να φάγη με τα ξεροκόμματα.

Η πάλι, μπορεί να την έπερναν οι τσιγγάνες. Θα της έθαφαν μαύρα τα ξανθά της μαλλιά και θα της μαύριζαν με καροδόφυλλα το πρόσωπο. Ένας σιχαμένος τσιγγάνος, θα της χτυπούσε μ' ένα καμτσάκι τα γυμνά της πόδια για να την ανάγκαση να χορέψει. Μιά για τσιγγάνα θα τη μάθαινε να κλέβη. Και ποτέ άχ! ποτέ, δε θα ξανάπλεπε το σπίτι τους, τη λευκή της καμαρούλα, τ' άδελφια της, το μπαμπά και τη χρυσή, μαμά-

κα της, την αγαπημένη. Εκτός πιά αν εκείνη έτρεχε να βρή τη χαμένη κορούλα της, όπως στο παραμύθι που της διηγόταν η ίδια. Άπόψε το θυμάται πάρα πολύ αυτό το παραμύθι.

Ήταν μια άσχημη τσιγγάνα κι' έκλεψε την όμορφη Έλενίτσα. Της έθαψε μαύρα τα μαλλιά και το πρόσωπο και την έθαλε να κοιμηθη με τ' άσχημόπαιδά της. Κι' η μαμά της Έλενίτσας πήρε τούς δρόμους. Έφθασε στο σπίτι της κακής μάγισσας. Γονάτισε και της φίλησε τα κοκκαλιάρικα χέρια.

— Μάγισσα καλή, χρυσή μου μάγισσα! Πού είναι η κόρη μου;

— Πλύνε μου όλα ταπλύτα και θα σου πώ.

Κι' άρχισε η φτωχή να πλένει όλα τα βρώμικα ρούχα της γριάς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο μικρός Παύλος αγαπά πολύ το μεγάλο του σκύλο

χρυσούν νόμισμα και μουσικόν ὄργανον. Ἐπί τῶν στύλων τοποθετεῖται ὁ πρῶτος ὄροφος, ὁ ὁποῖος εἶναι ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ κοινόν του ὄνομα. Κι' ἐξ αὐτοῦ πάλιν ἀναχωροῦν τρεῖς στυλοὶ: σιδηροφυγικὸν ἐργαλεῖον ἢ πόλις, ἐντομον, χρησίμων πρὸς ραφὴν ἢ ὄργανον. Ὁ δευτέρος ὄροφος εἶναι πόλις μικρασιατικὴ. Ἡ δὲ στέγη στοιχεῖον τῆς φύσεως καὶ θεά.

82. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος τραγουδοποιός.
- 2 5 7 4 = Ἀκρωτήριον.
- 8 5 7 8 = Πᾶς ἄνθρωπος.
- 4 5 4 7 8 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
- 5 8 6 3 8 = Δύναμις.
- 6 2 3 8 7 8 = Μέταλλον.
- 7 8 5 2 5 8 = Ἀρχ. θεός.
- 8 7 1 7 8 = Ἐπίθετον.

Χρυσόθρας

83-87. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τρόμος, Μᾶνη, μωρά, τρέπω, λόγος.
Νυφάδα τ' ὄφρανοῦ

88. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλοι ἀπὸ πέντε, ἀποτελοῦν Μοῦσαν:

1, Ὀμηρικὴ ὄρασις τῆ βασιλίσσης 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 3, Ἄλλη ὀμηρικὴ βασιλίσσα δευτηχῆς 4, Θεά 5, Δημητριακόν.

Βάτραχος Νο 6

89. Φωνηεντόλιπον

* - κς - μ - κς - κς - κς - κς
(Ἄγια Γραφή).

Κυρά-Φροῦνη

90. Γρίφος

κο		α
κο	κο	α α
	ι ι ι	ρ γ α
	ι ι ι	α α
κο	κο	α
κο		

Φοινερον Δέξης

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

91. Coable tête

A chacun des mots ci-dessous ajouter comme tête une lettre pour en fermer sept autres, dont les initiales composent un philosophe français classique:

rôle, ode, âme, goût, étable, pâle, axe.
Ἑρμῆϊ

ΑΥΘΕΙΣ

τῶν Πεννι. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44

591. Σεβάστεια (σέβας, τί, α.) - 592. Ἀντιόπη-ἀνιλόπη. - 593. Κολοσσός-μολοσσός. - 594. Ἡ λαμπάδα. - 595.

ΚΡΑΝΑΟΣ 598. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Ρ Ν Μ Ω (ρητός, Ἀτταλος, κλέος, λέθος, ἔρκος, Ἰοκάστη, Τάντος, ὄρος, στατήρ.) - 597-

ΑΜΒΕΡΣΑ 601. Διὰ τοῦ ΠΡ: Κέ-

Ο Α Σ Ν προς, πρῶτος, ἄσπρος,

ΣΩΣΑΝΗ πρᾶξις, πρῶτος. - 602.

ΥΑΙΝΑ-ΜΗΚΩΝ (ΥΜητός, ἈΗδών,

Ἰκτίνας, Νῶε, ἈΝτιόπη.) - 603. Νό-

μοις πείθου. - 604. Πιστις καὶ Πατρίς.

(π τις τι, Σκέπη τρεῖς.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 - 1898) ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894-1931), διόχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος δρχ. 80 καὶ ραμμένους δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἕκαστος δρχ. 110 καὶ ραμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΝΕΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πῶλὸν λέξις μετὰ διπλὰ στοιχεῖα δρχ. 6, τὸ εὐχέλῃστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις, μετὰ πᾶσαι δὲ στοιχεῖα δρχ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαῖα δρχ. 1,50. Ὁ χαρακτὴρ εἰς τὸς δρχ. 5. Οἱ μὴ συνδραμηταὶ πληρῶνται τὰ διπλὰ. Ἡ πληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ' - 61]

Βασίλα, Χρυσάνθεμο: στή γιορτοῦλα σας ὀλθάρμας εὐχούλας. Ἄγνη

[ΑΒ' - 62]

Αγαπημένα μου Διαπλάσσοῦλα σὺς εὐχομαι καλὰς γιορτὰς καὶ τρισευτυχισμένον τὸν καινούργιον χρόνον. Ἰδιαίτερας σὺς *Γαρόδνια, Δόνα Κλάρα, Χαίδια, Ἀλατιέρα, Περιπλοκάδα*, καὶ στοὺς *Ἀταβόριον, Νάρκισσον* καὶ *Βατοῦχον*.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

[ΑΒ' - 63]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Μυρόλουστο Σολωνάκι τῆς Διάπλασης, χαίρετὰ ὅλους -ες καὶ τοὺς εὐχομαι καλὰς γιορτὰς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΟΥΡΥΝΙΟΣ

[ΑΒ' - 64]

Ανταλλάσσω κάρτες: Κωστήν Καταχρόν, Κυπριαστὴν. - Ψηφίστας Πλανόδιο Τροβαδοῦρο. Περιπλοκάς

[ΑΒ' - 65]

Μπαίνοντας στὸ εὐγενικὸ διαπλασιακὸν σαλονάκι, χαίρετὰ μ' ἀγάπη τὸν Διαπλάσσοκομο. Χρυσάνθεμο

[ΑΒ' - 66]

Δεῖξατε ὅτι εἶθε πρὸ παντὸς Ἑλληνόπουλα. Ψηφίστας τὴν «ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ», τὸ ψευδώνυμον τοῦ συγκεντρῶναι ὅλα τὰ ὄνειρα, τοὺς θρόνους, τὰ σύμβολα καὶ τὰ ἱερατικὰ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς

[ΑΒ' - 67]

Αθελὰ εἶχα ἀποσυρθεῖ προσωρινὰ ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς Διάπλασης. Τώρα ἐαναγορεύω μετὰ γλυχεῖα ἑλπίδα: νὰ μετὰ ἐναθουρηθῶνε ὅλας μου. οἱ φίλες καὶ νὰ μοῦ γράφουνε διὰ λογιμὰ φιλίας. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μετὰ ὄλους-ες καὶ κάρτες. Ἀλληλογραφῶ μετὰ μεγάλα κορίτσια. Δ/σίς μου: Χριστίνη Μεγαλακῆκη, Ζάκυνθος. Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΑΒ' - 68]

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ
Στὸ φετινὸν δημοφήφησμα ὑποστηρίζομε τὸ ἀναδειχθῆναι πᾶσαι εἰς ἡμέτερον Διαγωνισμὸν ὡς ἀραιότερον πάντων, ὁρ' ὀλας τὰς ἐπιτάξεις, ψευδώνυμον «ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ», μετὰ 300 Ψήφους.

[ΑΒ' - 69]

Μπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοκομο ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες. Δ/σίς: Κατίνα Τσουλοῦφη, Ζάκυνθος, γιὰ Τρελλὸ Τραγουδιστή

[ΑΒ' - 70]

Αποκαλύψεις: Γενομένης τρικυμίας ἐπνέγησαν: Ἀτρόμητη Κυπριπούλα = Γερολέμου, Ἐδουάρδος Μπιάνκο = Κίτσιανός, Ἀδωνειαντῆ Πόθος = Μαυράκης. Τοὺς οἰκτίους συλλυποῦμεθα.

Πληγωμένος Ἀετός

[ΑΒ' - 71]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ Δ/σίς: Θεοδώραν, Ἡλιοπούλου, Ἀγίας Σοφίας 155, Ἀθήνας, διὰ Ἀλέξον Βόρανα

[ΑΒ' - 72]

Στὸν καινούργιον χρόνον, εὐχῆθητε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας, ὃ Διαπλάσσοῦλα ἐκ Ἀδωνειαντῆ καὶ Κύπρου.

Πολυβώτης (Ἀδωνειαντῆ)

[ΑΒ' - 73]

Αταβόριε, θερμὰς εὐχὰς γιὰ τὴν πρωτοχρονιά: περιμένο γράμμα σου. Πολυβώτης

[ΑΒ' - 74]

Σπίδα, Σιφονέτ, Πρωταθλήτρια, ποῖα ἢ Δ/σίς σας γιὰ νὰ σὺς γράψω; Πολυβώτης

[ΑΒ' - 75]

Σὰς χαίρετὰ ὃ Ἑλλην: ΖΑΝ ΝΥΡΑ

[ΑΒ' - 76]

Εὐχομαι εὐτυχισμένον τὸν καινούργιον χρόνον 1932 εἰς τὰ ἀγαπητὰ μου Συνδιαπλάσσοῦλα-ες: Τάνην Ματθίαν, Σπασμένον Ἀρβόν, Ναυτάκι τοῦ Θεοφιλιόπου, Μυρόδον Ἄνδρον, Βενετοκίνη Νύχτα (γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς); Δόνα Κλάρα, Γκρατσιέλλα, Βαρκούλα τοῦ Εὐρέπου, Φαέθουσα, Ἰφιπόλη καὶ Λορέττα. Ἀππιανός

[ΑΒ' - 77]

Η «ΤΟΜΠΟΛΑ» ἐναμαμπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρετὰ τὸ Διαπλάσσοκομο. Εὐχαριστῶ τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ» γιὰ τὰ βραβεῖα.

[ΑΒ' - 78]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια, τοπιστὰ, κάρτες ἠθοποιῶν μετὰ ὄλους-ες Δ/σίς: Εὐτέρπη Θεοφανίδου. Σουκοκίμος Ἰμνητιοῦ Τετραγ. 20όν, ἀρ. 6. Ἀρμονία

[ΑΒ' - 79]

Διαπλάσσοῦλα, φήρισα τὸ ποιητικὸν ἄτατο ψευδώνυμον Πλανόδιος Τροβαδοῦρος. Μιμηθῆτε με. Κεφαλλονίτης

[ΑΒ' - 80]

Μπαίνοντας καὶ πάλι στὸ Διαπλάσσοκομο ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια, ἠθοποιούς, στὴν Δ/σιν: Νίναν Παναγιόδου, Ἀέρτσαν, διὰ: Γιόλια, Ἐλντα

[ΑΒ' - 81]

Αλληλογραφῶ μετὰ ὄλους-ους. Μ. Χαρίτων, Χαρ. Τρικυπὴ 9, Ἀθήνας, γιὰ Γαρόδνια

[ΑΒ' - 82]

Αλλὰξω τετραδιάκια, κάρτες. Δ/σίς: Μ. Χαρίτων, Χαρ. Τρικυπὴ 9. Ἀερτσαν, δέξασαι; Μπελίνα

[ΑΒ' - 83]

ΓΑΡΑΒΝΙΑ, εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ τίς εὐχὰς. Ἀνθισμένη Τριανταφυλλία